

[Erik A. Jensen.]

I øvrigt bør det siges ligeud også ved denne lejlighed, at en forringelse af den pensionsmæssige stilling, som tjenestemændene hidtil har haft i forholdet til den øvrige befolkning, er en devaluering af et så væsentligt tjenestemandsgode, at det helt enkelt må indebære, at tjenestemændenes lønmæssige status tages op til revision, en revision, der vel at mærke intet har at gøre med det lønmæssige tilgodehavende, som tjenestemændene allerede har i henhold til de i lønningens loven fastsatte regler for reallønfremskridt.

Bedre tror jeg ikke nogen er i stand til at pege netop på det væsentlige, netop på det, der er mange tjenestemænds angst: at skulle få forringede lønvilkår ved, at andre lønmodtagere opnår tryghed i alderdommen. Jeg er helt sikker på, at alle, som er sikret pension og dermed tryghed i alderdommen, vil ønske alle lønmodtagere til lykke med fremskridtet; men der er vel ikke noget at sige til, at de samme mennesker er bange for at blive glemt. Derfor tror jeg, at det vil tjene et godt formål, om der fra det høje ting netop under behandlingen af det foreliggende lovforslag kunne blive givet sikkerhed til alle tjenestemænd, som er et lige så vigtigt led i vort lands hele produktion, for, at man ikke har til hensigt at forringe deres status. Et sådant tilsagn ville sikkert kunne gyde olie på vandene, og det er da også et formål.

Skræppenborg-Nielsen: Folketingets forretningsorden giver jo heldigvis også menige medlemmer ret til at tage ordet, når det passer dem, og det er jeg glad for — jeg kan som sædvanlig ikke nære mig.

Den såkaldte helhedsløsning har som bekendt medført, at det lovforslag, vi nu behandler, er blevet en folketings sag. Det kan der, hvis man har lyst dertil, siges meget om; der kan siges meget for, der kan siges meget imod, som man nu synes bedst. Jeg skal imidlertid helt afstå herfra, da loven om tillægspensionen jo i realiteten er

vedtaget og tillægspensionsordningen skal træde i kraft fra den 1. marts 1964 at regne.

Så vidt jeg kan se, er selve begrebet tillægspension bl. a. et udtryk for, at den nuværende folkepension har været for lav. Det er vi nogle stykker der har påpeget længe uden dog at møde synderlig forståelse herfor her i tinget. Mit parti kan naturligvis ikke have noget imod, at der ydes tillæg til gældende folkepension f. eks. i form af en tillægspensionsordning som den foreliggende, når nu regeringen vil have det således, og det vil regeringen jo altså. Men vi er bare ikke sikker på, at en tillægspensionsordning som den foreliggende er den rigtige måde at gøre det på — af mange forskellige grunde.

Nu vel, jeg ved udmærket, at det er svært at spå om fremtiden. Kanhænde at en tillægspensionsordning som den, vi nu behandler, på længere sigt kan blive grundlaget for noget bedre og mere retfærdigt. Men vi må ikke glemme, at det modsatte også kan blive tilfældet. Det modsatte kan blive fastlåsning af en ordning, der én gang indført er uhyre svær at komme af med igen, selv om den viser sig at være ikke alene meget kostbar, men også utilstrækkelig. Udviklingen går som bekendt stærkt i vore dage.

Naturligvis, jeg drømmer ikke om at stemme imod det forslag til lov om tillægspension, vi nu behandler. Alligevel er jeg betænkelig ved det. Jeg er bl. a. meget betænkelig ved den kolossale administration, der uvægerlig vil følge, når forslaget om føje tid bliver lov. Nu vel, den højtærede arbejdsminister vil sikkert, efter at han i dag fra forskellig side har hørt om ængstelsen for den store administration — det har den højtærede arbejdsminister jo hørt adskillige gange i eftermiddagens løb — give udtryk for, at denne administration fortrinsvis vil kunne ordnes ved hulkort og andre moderne kontormaskiner, så det slet ikke bliver så galt, som præsterne heroppefra prædiker. Lad mig sige hertil, at efter min opfattelse er det få, meget få, moderne kontormaskiner, der sparer ar-